

holde sig indenfor; derfor kan jeg ikke love det ærede Medlem, at der fremtidig opføres en anslaaet Sum.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) har aabenbart ikke været Medlem af dette høje Ting i 1920, ellers vilde han utvivlsomt være kommet op paa Talerstolen her og have holdt denne Tale i 1920, som det ogsaa fremgik af det ærede Medlems Ord. Jeg maa dog bede det ærede Medlem læse Lovforslaget igennem endnu en Gang. Det ærede — jeg kunde fristes til at sige det højtærede — 17de tingvalgte Medlem har i Dag, som jeg har oplevet det en Gang før, udpeget Undervisningsministeriet som det, der i særlig Grad lavede formelt og sprogligt daarlige Lovforslag. Men jeg har ikke været opmærksom paa, at der i saa Henseende var stor Forskel paa dette og andre Ministerier. Jeg skal gerne tage det ad notam og søge at forbedre Forholdene, men jeg kan ikke indrømme, at det er værre hos os end andre Steder.

I § 3 staar, at der kan ydes almindelige Grundtilskud og særlige Tilskud, og i § 4 tales der om dette almindelige Grundtilskud. Det ærede Medlem vilde have, at der udtrykkelig skulde staa „almindelige“, men det er ikke nødvendigt, for paa den næste Side staar der, at særlige Tilskud kan ydes til Forhøjelse af Grundtilskuddet. Deraf følger, at de førnævnte er almindelige. Man behøver ikke altid, medmindre det ærede Medlem absolut skulde trænge til det, at nævne begge Dele. Naar der først i § 3 nævnes det almindelige Tilskud og dernæst det særlige, og man saa taler om Grundtilskuddet, tænkes der dermed paa det almindelige Tilskud, derefter kommer de særlige Tilskud.

Endelig mente det ærede Medlem, at § 4 vilde være meget vanskelig at administrere med Hensyn til Biblioteker, som efter almindelige Regler vilde faa mere end 15 000 Kr., men som i de kommende Aar maa afgive en Femtedel hvert Aar i 5 Aar. Der kan ingen Tvivl være i saa Henseende, thi den Sum, der bliver Tale om, er den, hvormed Tilskuddet nu i de kommende Aar overskrider Grænsen, og Femtedelen løber selvfølgelig indenfor Perioden, ellers kunde man ikke blive færdig i 5 Aar. Dette kunde det ærede Medlem godt have forstaaet, hvis det ærede Medlem ikke havde været besjælet af en vis Hensigt, nemlig at optage alting i en mindre god Mening. Det ærede Medlem har ikke haft noget at sige til Lovforslagets reelle Indhold, og derfor fandt han paa alt dette.

Det gælder i Særdeleshed, hvad det ærede Medlem sagde om § 6. Han sagde: Til Københavns Kommunebiblioteker fastsættes Understøttelsen paa Finansloven; det gør den for dem alle. Nej, det gør den sandelig ikke, for de andre Bibliotekers Vedkommende administrerer Ministeriet den efter Loven, men de enkelte Tilskud bliver ikke fastsat paa Finansloven. Det er noget ganske særligt for de københavnske Tilskud, at de skal paa Finansloven, det skal de andre ikke. Det maa det ærede Medlem indrømme mig. (Ellinger: Nej). Ikke det, ja, saa faar vi høre, hvordan det kan forklares.

I § 7 var der et Komma, som det ærede Medlem fandt Tid til at befatte sig meget omstændeligt med, det Komma er en ganske almindelig Ting, det bruges jævnlig paa den Maade, som er sket. Det er ikke noget nyt, det er ikke noget særligt for dette Lovforslag; i Loven af 1920 vil det ærede Medlem finde ganske det samme. Det er en Smagssag, om man foretrækker det ene eller det andet, det er en rent praktisk Ting, som man har brugt i mange Aar.

Jeg takker igen det høje Ting for den velvillige Behandling af Lovforslagets Indhold og haaber paa, at det maa faa en hurtig Behandling i Tinget.

Ellinger: Jeg var paa det rene med, at den højtærede Minister vilde forsvare sit Barn; navnlig de lidt vanartede Børn svarer Forældrene altid med særlig Omhu. Men det forekommer mig, at den højtærede Ministers Udtalelser ikke i mindste Maade afkræftede mine Bemærkninger hverken paa det ene, det andet, det tredie eller det fjerde Punkt. For blot at tage en lille Ting, vil den højtærede Minister umuligt kunne forklare, hvad dette „almindelige“ skal til i § 3 med Kursiv. Der er ikke Spor af Mening i det, heller ikke i det Udtryk, jeg nævnte før, særlige Tilskud, der kan ydes som Forhøjelse af Grundtilskuddet. Man maa være omhyggelig, naar man skriver Love, for saa vidt man da ikke er tvunget til at vise Mangel paa Omhu, og jeg maa ogsaa med Hensyn til en Realitet gøre opmærksom paa, at jeg har Ret og maa have Ret i den Betragtning, at det sidste Punktum, som kom ind i Folketinget, kan ikke godt blive staaende, som det staar her. Men der kan jo blive Lejlighed til at overveje i et Udvalg, om man ikke skal foretage saadanne Ændringer i Lovforslaget, at det kan komme frem i en nogenlunde pæn Skikkelse, hvad det sproglige angaar. Ministeren tror ikke,